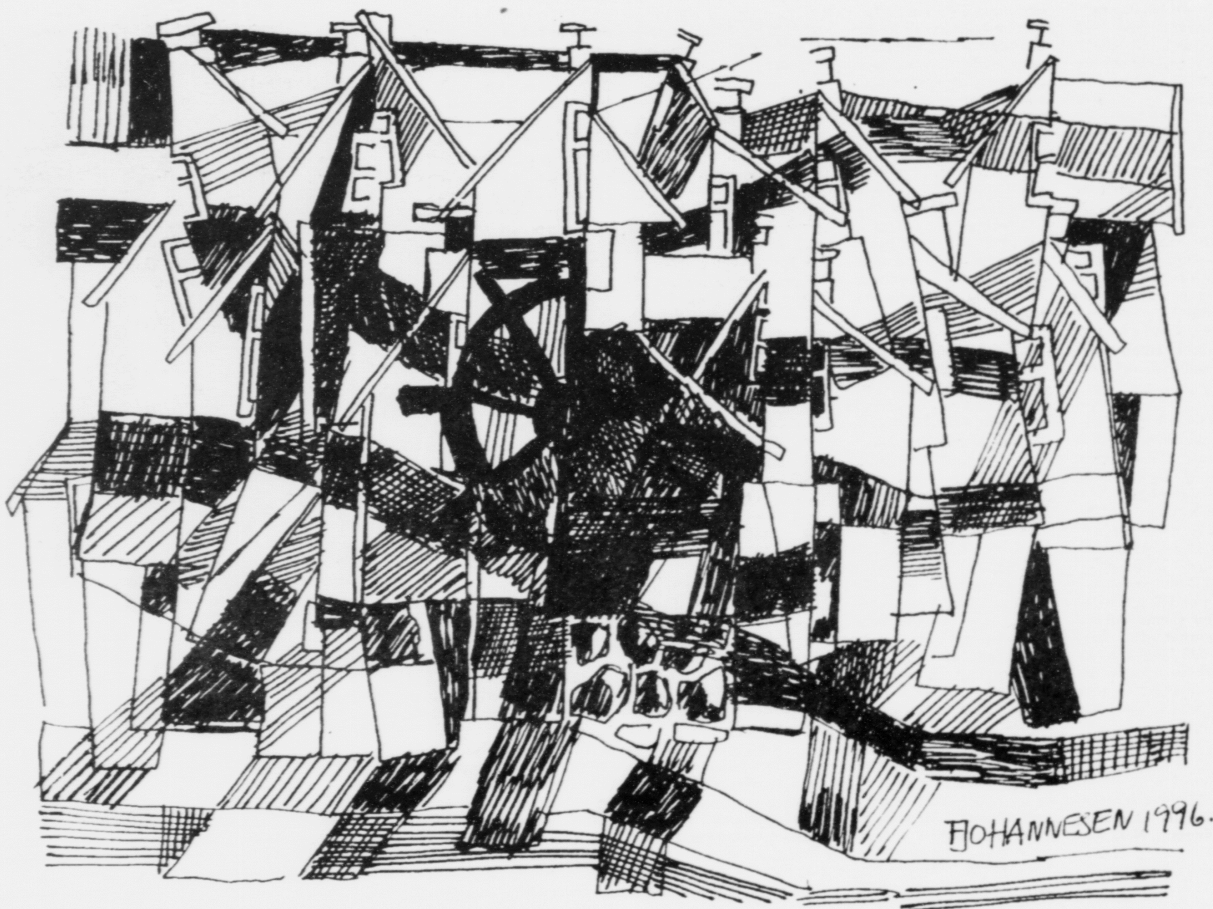

Trettanda kvöld jóla

Stuttsga af Paul Gallico
Frits Johannesen týddi.

Teir triggir mennir, sum komu úr hvör sínum heraðs-horni, komu illa tiltæsaðir-gjögnum bloyttir móti tí myrku, veðurbardu East-chapel götuni tætt við har Themsen áin fer í ein boga. Teir möttust undir útíljósi, sum lýsti bjart mitt í tí kola-svörtu, illfjósku januar-náttini. Allir vónaðu at fáa skjól her, so tað illfýsna ó-veðrið og kuldin ikki neit so fast.

Ljósið kom frá útílykt undir takkegginum beint við durin, har vóru vórðu lyftar inn og út í tí oydna og myrkleidda bryggingar-húsinum. Skerð frá hesum ljósi glampaði í teimum regnvátu gøtusteinunum og í sveittandi múrnum. Farið var um midnátt, náttina til trettanda, sum júst birtist hesa stund. Skelvandi, gjøgnumbloyttir og hoknir í herðunum komu hesir

menn um somu tíð fet fyrri fæt inn undir skýlið og søktu sær skjól undan grimdarregninum, sum slerði imóti tí steinsettu gøtuni sum músatitan. Teir vórðu heilsaðir av einum pari, sum var komið higar undan teimum.

Kvinnan lá á einum dunga av sekkum, stynjaði og eymkaði seg spakuliga og smábannaði. Maðurin, ið lá á knæ við síðuna av henni í skugganum, segði vrantin: „Arh! Og so kom tað dekan fari ein nekari, ein gýðingur og eitt fult svín!“

Teir triggir mennir, ið stóðu sum lavnar hönur, ristu vatnið av sær, kvukku við, tá ið teir hoyrdu røddina. Teir hugdu hvør upp á annan, jú so sanniliga var hetta satt, sum maðurin segði.

Nekarin var ungur og væl ílatin - í einum brúnum frakka. Høvir hansara var runt sum ein blýggjkúla.

Hann var hattleysur. Í tí klára ljósinum skygdu vatndroparnir í tí purluta hárunum í túsundatali eins og smár gimsteinar. Á nösini sótu einar gullbrillur, og húðin var svørt sum ebonitt. Tað hvíta í eygunum var fløtafarva, og eyguni høvdu eitt sjaldsamt sker, sum var endurskin úr øðrum heimi.

Gýðingurin hevði eitt fýrkantað, grálitt ortodoks skegg. Hann var í einum gomlum frakka úr góðum vadmali. Var bogin av, einum knýti á bakinum og stóð nú og lóysti reimararnar, sum lógu um herarnar. Eyguni vóru sorgblíð - bórú boð um liðingina hjá hesum fólki, men rukkurnar í andlitinum søgdu frá einum livligum og vinarligum menniskja.

Tann fulli maðurin var ein innføddur londonbúgvi - rundleittur og reyða nös, skrámuta høku og undir-muðurin silpaði. Tennurnar vóru mislittar og vánaligar.

Sørput skálkaeygu. Ikki var hann í frakka, men í puntutum jakka og puntutum buksum gjøgnumbloytt eins og tann vanligi hálslúturin og kollurin. Hann hevði gott blóð og stóð undir skerinum av lyktini og flenti býtt. Hann lat ikki um vón, meðan regnið seyraði niður. Hann risti teir vátu droparnar av sær, sum hundur í áarføri.

Maðurin, sum lá á knæ, var stórur og prúður. Var í grovum arbeidsklæðum. Andlitsbragdið var stórskorið og samanknýtt av harmi og ikki var sørt, at hann tók synd í sær sjálvum. Hann tók uppattur: „Ein gýðingur, eitt drukkið svín og ein nekari!“

Eingin av monnunum tók sær tykni av hesum. Tá ið gýðingurin hevði lagt knýtið frá sær, helti hann vatnið úr bollanum við einum eygnabragði, sum segði frá, at hann var vanur við há og spott og latst ikki um vón,

tá ið hann hoyrði slíkt.

Tann fulli maðurin hiðraði okkurt lagið ljóð av sær: „Bi-didt da bididdeli um bum.....“ meðan hann trampaði og ók við táspsj-num eftir tí steinsetta túninum. Hann blakaði sær og flenti. Allar tær brendu tenninar komu undan og tey skálkákendu, sørputu eyguni kiptu seg saman í hesum fullamanna látrinum.

Nekarin hugdi at manninum og kvinnuni ovast uppi undir skugganum á skráanum. Tey vóru har sum øltunnurnar vórðu rullaðar út um dagin og koyrdar burtur á vogni við gráskjórutum belgiskum heystum spentum fyrri. Hann mælti: „Eru tygum í trupulleikum? Eg hoyri, at kona tygara liggur har og stunar. Um so er, vil eg fegin verða tygum til hjálpar. Eg eiti *mister* William Matumbwe frá Negeria.“ Rødd hansara var so eym og ljóðkát sum ljóð frá eini orgul-

pípu. Tann lögna herðslan á orðið *mister*, fekk gýðing-in til at seta hattin aftur á skallan og hyggja upp á nekaran við undrandi eygum, men tann stóri maðurin spýtti langt og var snerpin: „Eingin nekari er *mister* fyrri mær.....“

Nekarin smiltist, og smíðið gav tí runda andlitinum ein serligan tekkiligan dām. „Á jú,“ segði hann rólíga, „tað er ein, sum má vera tað, og tað eri eg. Tí eg havi arbeitt dúgliga og leingi fyrri at fáa hetta heitið. Hetta er tað størsta og besta eg nakrantíð havi havt, og hesum eri eg sera stoltur av, og tað av røttum.“

Maðurin spýtti aftur langt, men *mister* Matumbwe helt ónervaður á: „Ja, tað kann verða at tygum eru heppin, tí eg eri ein nekari við einari sera góðari út-búgving. Eg eri magistari frá lærda háskúlanum í Oxford og tikið læknaprøgv á lærda háskúlanum í Lond-